

Книга Даниїла - Номер сто шістдесят п'ять

Розкриття пророчого гобелена: від Олександра Македонського до сучасного Риму

Jeff Pippenger

2024-03-29

Тепер ми розглянемо історію, що розгорталася після раптової смерті Олександра Македонського, яка охоплює період від 538 року до часу кінця у 1798 році.

І коли він повстане, його царство розпадеться і буде поділене на чотири вітри неба; і не його нащадкам, ані за обсягом влади, якою він правив, бо його царство буде вирване й віддане іншим, не їм. І цар півдня зміцніє, і один із його князів; і той буде сильніший за нього й матиме владу; його влада буде великою владою. І наприкінці років вони поєднуються, бо дочка південного царя прийде до північного царя, щоб укласти угоду; але вона не збереже сили руки; ані він не встоїть, ані його рука; і її буде видано, а також тих, що привели її, і її батька, і того, хто підтримав її в ті часи. Та з парості її коренів повстане один на його місце, який прийде з військом, увійде до твердині північного царя, діятиме проти них і переможе. І відведе в полон до Єгипту їхніх богів, разом з їхніми князями та їхніми коштовними посудинами зі срібла й золота; і він протримається більше років, ніж північний цар. Тож цар півдня увійде у його царство і повернеться у свою землю. Даниїла 11:4-9.

Зрештою, після розпаду царства Олександра Македонського боротьба за контроль над його колишніми володіннями звелася до двох головних царств. Одне царство контролювало південь колишньої імперії Олександра, а інше — північ. Відтоді в пророчій оповіді їх називають просто царем півдня та царем півночі. Коли боротьба за світове панування доходить до того, що її змальовано лише як протистояння між царем півночі та царем півдня, символи цих двох царств зберігаються протягом усього розділу.

У п'ятому вірші утверджується цар півдня, і він сильний, але й цар півночі також сильний, і його царство більше. Потім, у шостому вірші, цар півдня пропонує союз із північним царством. Мирний договір забезпечується тим, що цар півдня віддає свою дочку цареві півночі, щоб цар півночі міг одружитися з нею та скріпити їхній союз родинним зв'язком. Цар півночі погодився, віддав свою дружину й одружився з князівною з півдня, і союз було започатковано.

Зрештою південна княжна народжує дитя чоловічої статі, але врешті-решт північний цар утомився від своєї нової дружини й відкинув її, як учинив був зі своєю першою дружиною, і знову бере свою першу дружину; але щойно первісну дружину було відновлено в її становищі й вона дістала нагоду, вона вбиває північного царя, його південну наречену, її дитя та весь її єгипетський почет. Учинивши вбивство південної княжни та її дитини, первісна дружина викликає лють родини південної княжни, і один із її братів підіймає військо та нападає на північне царство.

Південна армія перемагає північного царя, а першу дружину, яка вбила північного царя, його південну наречену та дитину, згодом страчують. Сина першої дружини, якого після смерті батька було посаджено на престол як правлячого царя півночі, південний цар захоплює і відвозить до Єгипту разом із деякими єгипетськими артефактами та ідолами, які північне царство раніше забрало у південного царства в попередніх битвах. Опинившись у Єгипті, захоплений північний цар падає з коня і помирає. Урія Сміт подає цю історію наступним чином:

'Вірш 6. І наприкінці років вони об'єднаються; бо дочка південного царя прийде до північного царя, щоб укласти угоду; але вона не збереже сили руки; ані він устоїть, ані його сила; але її видадуть, і тих, хто привів її, і того, хто її породив, і того, хто укріплював її в ці часи.'

Між царями Єгипту та Сирії часто точилися війни. Особливо запеклими вони були між Птолемеєм Філадельфом, другим царем Єгипту, та Антіохом Теосом, третім царем Сирії. Зрештою вони погодилися укласти мир за умови, що Антіох Теос відішле від себе свою попередню дружину Лаодіку та її двох синів і одружиться з Беренікою, дочкою Птолемея Філадельфа. Тож Птолемеєм привіз свою доньку до Антіоха, давши з нею величезне придане.

'Але вона не збереже сили рамена'; тобто її впливу й влади при Антіоху. І так і сталося; невдовзі потому, у пориві кохання, Антіох повернув до двору свою колишню дружину, Лаодіку, та її дітей. Далі пророцтво каже: 'Не встоїть ні він [Антіох], ані його рамено', тобто насіння. Повернувшись до ласки й влади, Лаодіка злякалася, що через мінливість його вдачі Антіох знову зганьбить її й поверне Береніку; і, дійшовши висновку, що ніщо інше, окрім його смерті, не буде дієвим запобіжником від такої можливості, вона невдовзі звеліла його отруїти. Не наслідувало йому в царстві й його насіння від Береніки; бо Лаодіка так владнала справи, щоб забезпечити трон своєму старшому синові, Селевку Каллініку.

Але таке лиходійство не могло довго залишатися безкарним, як далі провіщає пророцтво і як доводить подальша історія.

'ВІРШ 7. Але з відгалуження її коріння постане один на його місце, і прийде з військом, і увійде до твердині північного царя, і вчинить проти них, і переможе: 8. І також забере в полон до Єгипту їхніх богів, разом із їхніми князями та їхніми коштовними посудинами зі срібла й золота; і він проживе більше років, ніж північний цар. 9. І цар півдня увійде до свого царства й повернеться до своєї землі.'

Цією гілкою від того самого кореня, що й Береніка, був її брат, Птолемеєм Евергет. Щойно він успадкував Єгипетське царство від свого батька, Птолемея Філадельфа, як, палаючи бажанням помститися за смерть своєї сестри Береніки, зібрав величезне військо й удерся на територію царя півночі, тобто Селевка Каллініка, який разом зі своєю матір'ю Лаодікою правив у Сирії. І він узяв над ними гору, аж до підкорення Сирії, Кілікії, верхніх областей за Євфратом і майже всієї Азії. Але, почувши, що в Єгипті здійнялася смута, яка вимагала його повернення додому, він розграбував царство

Селевка, забрав сорок тисяч талантів срібла й коштовні посудини, а також дві тисячі п'ятсот статуй богів. Серед них були й статуї, які Камбіс колись забрав з Єгипту та перевіз до Персії. Єгиптяни, цілковито віддані ідолопоклонству, надали Птолемеєві титул Евергета, тобто Благодійника, як вияв вдячності за те, що він таким чином, після багатьох років, повернув їхніх полонених богів.

«Це, за словами єпископа Ньютона, виклад Ієроніма, витягнутий із давніх істориків; але, каже він, є ще автори, що дійшли до нас, які підтверджують кілька тих самих подробиць. Аппіан повідомляє, що після того як Лаодіка вбила Антіоха, а слідом за ним і Береніку з її дитиною, Птолемеї, син Філадельфа, щоб помститися за ці вбивства, вторгся в Сирію, убив Лаодіку і просунувся аж до Вавилону. У Полібія читаємо, що Птолемеї, прозваний Евергетом, розлючений жорстоким поведінням із його сестрою, Беренікою, виступив із військом до Сирії й узяв місто Селевкію, яке потім протягом кількох років утримувалося гарнізонами царів Єгипту. Так він увійшов у твердиню царя півночі. Полієн стверджує, що Птолемеї без війни й битви оволодів усією країною від Тавра аж до Індії; але він помилково приписує це батькові замість сина. Юстин твердить, що якби Птолемея не відкликало до Єгипту внутрішнє повстання, він оволодів би всім царством Селевка. Отже, цар півдня увійшов у володіння царя півночі й повернувся до своєї землі, як передвіщав пророк. І він прожив більше років, ніж цар півночі; бо Селевк Каллінік помер у вигнанні від падіння з коня, а Птолемеї Евергет пережив його на чотири або п'ять років.» Урія Сміт, Даниїл і Одкровення, 250–252.

Пророча характеристика Риму, а отже й царя півночі, полягає в тому, що для утвердження на престолі потрібно подолати три географічні перешкоди. Першим царем півночі після розпаду царства Олександра став Селевк Нікатор, який певний час між 316 і 312 рр. до н. е. служив полководцем у Птолемея (царя півдня). П'ятий вірш говорить про це, коли стверджує: "І зміцниться цар півдня, і один із його князів; і він стане сильнішим за нього." Птолемеї був царем півдня, і в нього був полководець (один із його князів), якому судилося стати сильнішим за Птолемея, і кінцева фраза п'ятого вірша каже: "і матиме панування; його панування буде великим пануванням." Полководець Птолемея Селевк мав стати першим царем півночі. Але щоб Селевк став царем півночі, йому потрібно було відокремитися від південного царя, а потім завоювати три географічні області.

Першою територією, завойованою Селевком, був Схід у 301 р. до н. е. Потім він завоював Захід (який перебував під владою наступника Кассандра) у 286 р. до н. е., а третю свою територію на Півночі здобув, коли у 281 р. до н. е. переміг Лісімаха. Царя Півночі було утверджено на троні у 281 р. до н. е.

Мирний договір із південним царем було згодом укладено у 252 до н. е. Через шість років, у 246 до н. е., Береніка (південна принцеса), її син і весь її супровід були страчені. Після цього південний цар захопив у полон сина Лаодіки, Селевка Каллініка, і забрав його з собою до Єгипту, де він помер, упавши з коня. Правління першого північного царя тривало з 281 року до н. е. до 246 року до н. е., що становить тридцять п'ять років.

Перший цар півночі в одинадцятому розділі подолав три географічні перешкоди, щоб утвердитися на престолі. Язичницький Рим також подолав три географічні перешкоди, щоб утвердитися на престолі [див. Дан. 8:9], а папський Рим подолав три географічні перешкоди, щоб утвердитися на престолі [див. Дан. 7:20]. Сучасний Рим також долає три географічні перешкоди, щоб утвердитися на престолі [див. Дан. 11:40–43].

Утвердившись на престолі, перший цар півночі правив тридцять п'ять років. Утвердившись на престолі, язичницький Рим правив протягом «часу» (трьохсот шістдесяті років). Утвердившись на престолі, папський Рим правив протягом «часу, часів і півчасу» (тисячі двохсот шістдесяті років). Утвердившись на престолі, сучасний Рим правитиме символічні сорок два місяці (також означені як «одна година»).

Сестра Вайт повідомляє нам, що «багато з історії, записаної в одинадцятому розділі Даниїла, має повторитися». Потім вона наводить вірші з тридцять першого по тридцять шостий і каже: «Сцени, подібні до описаних у цих словах, відбудуться». У тих віршах папський Рим (мерзота, що чинить спустошення) «посаджено» на престол у 538 році, а потім він переслідує Божий народ «багато днів» (тисячу двісті шістдесят років), аж доки перше «звершення гніву» не відбудеться в 1798 році. Історія віршів з тридцять першого по тридцять шостий повторюється в останніх шести віршах одинадцятого розділу, але ця історія також була досконало типологічно представлена у віршах з п'ятого по дев'ятий.

Утвердження Селевка як царя півночі у 281 р. до н. е. співвідноситься з 538 роком. Обидва випадки означають інтронізацію царя півночі після завершення підкорення трьох географічних перешкод. Період папського панування виражається кількома способами: тисяча двісті шістдесят днів, сорок два місяці, «час, часи й половина часу», проміжок часу та три з половиною роки. Правління Селевка тривало тридцять п'ять років, і одна десята, або десятина, від тридцяти п'яти — це три з половиною. Одна десята від тридцяти п'яти років також виражається як «три цілих і п'ять десятих» (3.5) року. «Три з половиною» є символом періоду папського панування.

Папство зазнало смертельної рани 1798 року, коли цар півдня, Наполеон Бонапарт (що означає «щасливий син»), послав свого генерала, щоб узяти папу в полон. За рік, у 1799-му, папа помер у вигнанні, як і перший цар півночі, якого також узяв у полон цар півдня. Селевк Калінік загинув, упавши з коня, перебуваючи в полоні в Єгипті. Папа — той, хто сидів верхи на звірі. Звір символізував політичну систему, яку папа використовував, щоб здійснювати свої сатанинські діяння. Того звіра було вбито 1798 року, а папа, який сидів верхи на звірі й панував над ним, помер роком пізніше. Селевк Калінік загинув, упавши з коня (зі звіра, на якому він сидів верхи). Полон першого царя півночі став досконалим прообразом полону папства 1798–1799 років.

Гнів царя півдня на північного царя був викликаний зірваним мирним договором, який був виражений усуненням Береніки (південної нареченої) та її подальшою смертю від рук Лаодіки. У 1797 році Наполеон уклав мирний договір між Революційною Францією та Папською державою. Договір отримав назву на честь міста Толентіно в Анконі (Італії), де

його було підписано. Офіційно він припинив дію у лютому 1798 року, коли Франція взяла Папу Римського в полон. Причиною анулювання договору були зусилля Франції поширити свою Революцію.

Генерал Наполеона Дюфо перебував у Римі 1797 року у складі французького експедиційного корпусу, відправленого Директорією — тодішнім правлячим урядом Франції. Метою французької експедиції до Італії, яка включала перебування генерала Дюфо в Римі, була підтримка Римської республіки — нетривалої клієнтської держави, створеної французькими революційними військами на Італійському півострові. У цей період французи активно підтримували революційні рухи та поширення революційних ідеалів в усій Європі. В Італії вони прагнули повалити монархії та засновувати республіки за зразком Французької республіки.

Присутність і дії Дюфо в Римі спричинили опір з боку консервативних угруповань, зокрема прихильників Папської області та місцевих аристократів. У грудні 1797 року під час сутички між французькими військами та прихильниками Папської області генерала Дюфо було вбито, і таким чином було створено привід для Наполеона наступного року надіслати генерала Бертє, щоб взяти папу в полон. Порушений мирний договір між королями півдня і півночі в обох історіях став підставою для того, щоб король півдня взяв у полон короля півночі.

Вірш восьмий говорить: «Також і їхніх богів, разом з їхніми князями та з їхніми коштовними срібними й золотими посудинами, відведе в полон до Єгипту». Коли Птолемей повернувся до Єгипту на сповнення цього вірша, єгиптяни дали йому титул «Евергет» («Благодійник») як відзнаку за те, що він повернув їхніх ідолів та коштовності, які раніше були забрані в них царем півночі. У 1798 році відбулося пограбування Рима французами. Лише за один день, як засвідчують історики, бачили, як п'ятсот кінних возів під сильним військовим конвоєм залишали місто.

У процесії була присутня величезна кількість античних скульптур і ренесансних картин, які Франція привласнювала відповідно до порушеного мирного договору в Толентіно. Серед цих творів мистецтва були група «Лаокоон», «Аполлон Бельведерський», «Помираючий галл», «Купідон і Психея», «Аріадна на Наксосі», «Венера Медічі» та колосальні постаті Тибру й Нілу; гобелени та картини Рафаеля, включно з «Преображенням», «Мадонною ді Фоліньйо», «Мадонною делла Седіа», «Святою бесідою» Тиціана; а також багато інших творів. Лише через кілька років потому ці викрадені скарби були виставлені в Музеї Наполеона в Луврі, який було відкрито 1807 року. Як Птолемея прославляли за повернення єгиптянам їхніх скарбів, так і скарби, вивезені з Рима, були розміщені в тій частині музею, яку було названо на честь Наполеона.

Вірші з п'ятого по дев'ятий є досконалою паралеллю до історії, що починається 538 року й закінчується 1798 та 1799 роками. Вони узгоджуються з віршами тридцять першим по тридцять шостий, що відображено в останніх шести віршах розділу, які описують остаточне наділення силою сучасного Риму, коли він долає три перешкоди і зрештою приходить до

свого кінця, не маючи нікого, хто б допоміг йому. Далі вірш десятий звертається до історії 1989 року.

А сини його збудяться й зберуть велику силу військ; і один неодмінно прийде, і прорветься та пройде; тоді він повернеться й збудиться аж до його твердині. Даниїла 11:10.

Історичне здійснення десятого вірша прообразно вказує на 1989 рік, коли папство, у таємному союзі з Рональдом Рейганом, «переповнилося» і «пройшло через» Радянський Союз, залишивши лише його фортецю (Росію), тоді як Радянський Союз (СРСР) розпався внаслідок Перебудови.

А в час кінця цар півдня нападе на нього, а цар півночі піде проти нього, мов вихор, з колісницями, і з кіннотою, і з багатьма кораблями; і увійде в країни, і буде затоплювати та переходити. Даниїла 11:40.

Історія десятого вірша зображує відплату за завоювання північного царя південним царем у 246 р. до н. е. і типологічно відображає відплату за завоювання північного царя південним царем у 1798 р. Сороковий вірш починається «часом кінця» у 1798 році, коли південний цар (атеїстична Франція) завдав смертельної рани північному цареві (папській владі), і сповнився розпадом Радянського Союзу в «час кінця» у 1989 році. Час кінця 1798 року представлений у сороковому вірші фразою: «І в час кінця південний цар виступить проти нього». «Двокрапка» (:), що відокремлює останню частину вірша, позначає наступний «час кінця» у 1989 році. «І північний цар прийде проти нього, мов вихор, з колісницями, і з вершниками, і з багатьма кораблями; і він увійде в країни, і затопить та перейде».

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Кожному народові, що виходив на історичну арену, було дозволено зайняти своє місце на землі, щоб стало видно, чи виконає він намір «Вартового і Святого». Пророцтво простежило піднесення і падіння великих світових імперій — Вавилону, Мідоперсії, Греції та Риму. І з кожною з них, як і з народами меншої потуги, історія повторювалася. Кожна мала свій період випробування, кожна не витримала, її слава блякла, її міць відступала, а її місце займала інша. . . .

"З піднесення й занепаду народів, як це ясно показано на сторінках Святого Письма, їм слід навчитися, наскільки марною є лише зовнішня й світська слава. Вавилон, з усією своєю владою та величчю, якої відтоді наш світ більше не бачив, — влада й велич, що людям того часу здавалися такими стійкими й тривалими, — як цілковито він відійшов у небуття! Як 'квітка трави', він загинув. Так гине все, що не має за основу Бога. Лише те, що пов'язане з Його задумом і виражає Його характер, може встояти. Його принципи — єдине непохитне, відоме нашому світові." Освіта, 177, 184.